

אור מופלא

לדעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

שנה ב' | גליון פ"ו | פרשת חקת תשפ"ב

נראה אור | אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר (יט, ב)

להשיב לאהרן ע שאני עובדים את הבית"ש באמונה ללא שאלות

פירש"י לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה לפיכך כתב בה חוקה גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה. ומפרשי התורה הקשו שבכמה מקומות כתיב חוקה כמו זאת חוקת הפסח ורש"י לא פירש כן, עיי"ש בתירוץיהם הק'. ואולי י"ל בפשיטות שרש"י ז"ל מדייק על תיבת לאמר להשיב שהיא מיותר, וצריך לציין בזה"ל זאת חוקת התורה וגו', ומדייק רש"י הק' על תיבת לאמר להשיב שהיא מיותר, לכן פירש"י שהקב"ה צוה לנו עם סגולתו להשיב להשטן ואוה"ע שמונים אותנו בשאלתם מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, שאין אנו יודעים שום טעם רק שכן גזרה חכמתו ית', ואין לנו רשות להרהר אחרי דברי הקב"ה חלילה, רק מחויבים אנחנו להאמין באמונה שלימה במצות ה' אף גם אם לא נדע שום טעם, ובה התשובה יסתם פי השטן ואוה"ע, כי אמונה הוא חוק ולא יעבור ואין בכחם להשיב לנו בחקירות וקושיות, כמוכא בספר **אור החיים** מהחסיד ר' יוסף יעב"ץ ז"ל כי בימי השמד שהיה בימי קדם אותן האנשים שלא הלכו בחקירות רק באמונה פשוטה נשאר באמונתם בשלימות ומסרו נפשם על קידוש שמו ית', והשי"כ כאן חקה לאמר להשטן ואוה"ע שהוא חוקה מבלי הדוע לנו טעמה, ודבר הזה בבעצמו הוא הטהרה. (ישמח ישראל)

זאת התורה אדם כי ימות באהל (יט, ד)

לאהוב כל אחד מישראל, וחסרון הוללת הוא חסרונ

אמרו רז"ל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה כו'. ידוע כי יש ס' רבוא אותיות לתורה וכנגדן יש ס' רבוא שרשי נשמות, אף שיש בישראל כהנה וכהנה על כל פנים העיקר הם ס' רבוא שרשים ומותר באין מחילוק הניצוצות, וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, ואוריינת וקב"ה חו, והוא חלק אלוה שבקרב האדם הוא ממש אותו האות שמשם שורש נשמתו, והאות משפיע על האדם שפע וחיות הקדושה, וצריך לידע כי האות שורה בפה האדם, וכל אות כלול מכל התורה, נמצא שכל התורה בפה האדם, כי הלא ספר תורה שחסר ממנה אות אחת פסולה, ואינה נחשבת לתורה מטעם זה כי כל אות חשוב תורה בהצטרף

אלומות אור

כולם יחד, וכל עבודת ה' הכל הוא בזה, שצריך האדם לקרב לשרשו דהיינו התורה שהיא קומה שלימה תרי"ג מצות, והאדם כלול ג"כ רמ"ח איברים ושס"ה גידים כנודע, וכמו שאם חסר אות אחת מן הס"ת אינה בשלימות, לכן אמרו רז"ל כל המאבד נפש אחת מישראל כאלו מאבד עולם מלא, וההיפך כל המקיים וכי' כאלו קיים עולם מלא והבן. ולכן אומרים קודם כל תפלה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך וגו', כי הכל הוא אחדות גמור כמו התורה שנקראת תורה בהצטרף כל האותיות כולן, ואף אם רואה בחבירו שום דבר רע, ישנא הרע שבו, אך החלק הקדוש יאהבנו מאד כנפשו, כי הבעל שם טוב נבג"מ אמר שהצדיק הגמור שאין רע בקרבו אין רואה שום רע על שום אדם, אך מי שרואה שום רע בחבירו, הענין הוא כמו שמסתכל במראה, אם פניו מטונפים רואה ג"כ במראה כך, ואם פניו נקיים אינו רואה במראה שום דופי, כמו שהוא כך רואה, וזהו (ויקרא יט, יח) ואהבת לרעך כמוך, פי' כמוך כמו שאם יודע האדם בעצמו שום רע בקרבו משום הא אינו שונא את עצמו אף ששונא הרע שבקרבו, כך ג"כ על חבירו, כי באמת הכל אחד, כי הלא גם לחבירו יש ג"כ חלק אלוה כמוהו ויש לו אות בתורה.

...

ומדבר מנה (כא, יח)

ע"י שפלות זוכה שיתקיימו דבריו ומשפיע ע"י תורה

ואיתא בש"ס אם אדם משים את עצמו כמדבר הזה שהכל דשין אותו, התורה ניתנה לו במתנה, וי"ל כוונתם עדי"ז הדנה ידוע מאמר חז"ל דברים היוצאים מן הלב כנסנין אל הלב, ופירושו כי מבואר אצלנו בפרשת קרח שיש בישראל בחינת שרשים וענפים והשרשים צריכין ביותר ליניקת הענפים ע"ד מתלמידי יותר מכולם, וזהו בחינת באר ומעין שכל מה שהוא נוזל ביותר הוא נובע ביותר, וזהו בחינת אור ישר ואור חוור, וזהו דברים היוצאים מן הלב שוב חוזרין ונכנסין אל הלי"ב עצמו של המוציא בחינת אור ישר ואור חוור. והעיקר הוא לזה שהיה נאה דורש נאה מקיים והיינו שכל מה שמוציא מן השפה ולחוץ יהא מקיים בעצמו ואזי הוי שפיר דברים היוצאים מן הלי"ב וכנ"ל, וזה תלוי בשפלות האמיתי כנודע וזהו כוונת הש"ס אם משים אדם את עצמו כמדבר פירוש כמדבר היינו שמישים את עצמו כמו שמדבר ומקיים דיבורו, והוא נאה דורש ומקיים. וגם הפירוש כפשוטו שמישים את עצמו כמו שהוא מדבר ע"י שמישים את עצמו כמדבר המורה שפלות כי להשיג את עצמו כמו שמדבר תלוי בשפלות בחינת מדבר, וכנ"ל אזי התורה ניתנה לו במתנה פירוש שנשפע לו באור חוור וכ"מ שהוא משפיע יותר הוא מקבל יותר ושוב שנית יש לו להשפיע ביותר בבחינת אור ישר וד"ל. (אהבת שלום)

אור חדש | אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

אמרות קודש

מכ"ק ארמו"ר מביאלא בית שמש שליט"א

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, דבר אל בני ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול (יט, ב) וברש"י, לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה. ובמפרשי התורה עמדו בזה, מדוע נקט הכתוב זאת חקת התורה, דמשמע שהיא דבר הנוגע לכל התורה, דלכאורה היה ליה למינקט זאת חקת הפרה, דהכא מיירי אך ורק מדיני פרה אדומה, וע"ד שאמא"כ (שמות יב, מג) זאת חוקת הפסח. ובדברי בינה לכ"ק **אאומ"ר מביאלא** זצלה"ה דייק בלשון רש"י יאין לך רשות להרהר אחריה, דמדוע לא נקט לשון ואי אתה רשאי להרהר אחריה וכי"ב, דהרי כל אות ואת דבריו מחושב ומדוקדק וא"כ מדוע נקט הלשון 'רשות'. וכן קדם אמרנו זה כמה, דהתורה"ק היא נצחית ונוהגת בכל איש ישראל בכל הזמנים והמקומות, וע"כ שומה עלינו החובה להתבונן בפרשה הדין זאת חוקת התורה, ולמילף ארצות חיים בעבודת השי"ת.

הנראה בזה, הדנה האדם מטבע בריאתו נמשך לדברים גשמיים למלאות תאוותו, כגון אכילה שתיה וכי"ב, ואינו צריך להסבירם האין למלאות צרכי גופו דמעצמו נמשך לכן, ודבר זה היא למעלה מטעם ודעת. כן איש ישראל מחמת שיש לו נשמה קדושה, שמכסא כבוד חוצבה, המולבשת בגוף גשמי שיש בה רמ"ח אברים ושס"ה גידים, המכוונים כנגד רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לית, ג"כ מושכים אותו לתת מזון לנשמתו, והוא תורה ועבוהשי"ת, ולגמול חסד עם רעהו, והשתוקקות הנשמה היא ג"כ פנימית ושורשית, למעלה מן השכל.

ברם כ"ז היא באם הנשמה נשמרת בטהרתה בלא שום פגם, וכמו שניתנה לו בשעת היצירה, אבל באם ח"ו נכשל בכטאים רח"ל, אזי הנשמה שוקעת בתרדמה ואינה דורשת את מזונה הרוחני המגיע לה.

משל למה"ד, למי שיש לו חולה בתוך ביתו ל"ע, אזי ממתו שאינו נמצא בקו הבריאות כבר אינו דורש לאכול ולשתות, ואפי' שיביאו לפניו כל מעדני עולם לא ימשך לזה, דאינו תאב לאכול, ולפעמים אף קץ במאכלים עד בכדי שכבלעם כך פולטם, והוא מחמת שאינו נמצא בקו הבריאות.

כן באם איש ישראל הולך אחר שרירות ליבו ושוקע בתענוגי והבלי עוה"ז, נשמתו נחלית מרוב צער, ואינה נמשכת לתורת ה', לקדושת שבי"ק ולגמול חסד עם רעהו, ואינה מרגשת טעם ותענוג בדברים רוחניים, ולפעמים אפילו גרוע מכך רח"ל, שתורה ועבודת ה' וקדושת שבי"ק נדפכת עליו למשא לעול, ואינה מרגשת תענוג ונעימות. **והעצה** היעוצה לזה, יוכן בהקדם מה למצינו בהרבה מצות התורה דהם זכר לצי"מ. ויש להתבונן בזה, דבשלמא חג הפסח נקבע ליי"ט להודות ולהלל על שהוציאנו מעבדות לחירות משעבוד לגאולה ומאפילה לאורה, שפיר מובן אמאי נקבע יושע פסח זכר ליציאת מצרים, משא"כ בשאר מצות התורה, צריך להבין אמאי הם תלויים ועומדים בצי"מ.

והענין, דבנ"י בהיותם בגלות מצרים היו בשפל המצב והמדריגה, וכדכתיב ואת ערום ועריה, בלא המשך בעמוד ב' (מצר חסד)

יהוה קרבי מאיר מדזיקוב זיע"א בעמח"ס 'אמרי נועם' ח' תמוז תרל"ז

מעשה אבות

עובדות קודש ממאורי החסידות על פרקי אבות - פקד *

העושה מצוה אחת, קונה לו פרקליט אחד והעושה עבירה אחת, קונה לו קטיטור אחד (אבות ד, יג)
הרה"ק הרבי ר' זושא זיע"א אמר על מאמר חז"ל (אבות ד, יג) 'העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד, והעושה עבירה אחת קונה לו קטיטור אחד'. ראיתי פעם אחת המלאכים שנבראו מהעבירות היהודיות, וכולם בעלי מומין מעוררי זוועה (ובלש"ק וויסע קאליקערס) בלי ידים ובלי רגלים, כי בשעה שיהודי עובר עבירה, אי אפשר שלא יהא ליבו נוקפן, ושלא יתעורר בו איהו ניצוץ של חרטה ובושה, וע"ז העבירה פגומה, וממילא יולד מתוך כך מלאך בעל מום. (מאמר מרדכי)

« המשך מעמוד א » שום לחלוחית דקדושה, מצרים מלשון מיצר, שנשמעם היתה בבית האסורים, ולא הרגישו שום השתוקקות לרוחניות. מחמת שהיו שקועים במ"ט שערי סומאה רח"ל, בוהמא של ערות מצרים, בחומר ובלבנים. **ברם**, כשזכו ויצאו ממצרם ומהומתה ומכל הנבל כזה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, ובחוד אחר ימי הספירה שהזדככו בזיכרון אחר זיכור, בקדושה ובטהרה ובתיקון המידות, אז נתעלו למדרגה גבוהה ורמה, שהחלו להשתוקק לתורת ה' ולמצותיו, ומעצמם אמרו נעשה ונשמע עוד קודם שנצטוו, וכבחיילי מי גילה רז זה לבני שמלאכי השרת משתמשין בו. **והוא** מדרגת האבות הק"ק בהם שקיימו כל התורה כולה עד שלא ניתנה, וע"ד שאחז"ל אצל אאע"ה שתי כליות יועצות (ברכות סא, א), מחמת שלגודל קדושתם והזדככותם נמשכו מעצמם לתומצ"ו, והשיגו את רצון השי"ת עוד קודם שנצטוו. **ולפי"ז** יבואר שפיר אמאי זכר לצי"מ היא בנין אב לכל התורה, דמכאיל לימד איש ישראל מוסר השכל וארחות יושר לידע נאמנה. דבחינת שקיעו בחבלי ביותר. כן גם הוא במקום מי שנכשל בחטאים ופשעים רח"ל, אזי לא ישתוקק לתורה ומצוות ולא ירגיש בה אור וחיות, ורק אחר שיצא מקליפת מצרים ויוכך עצמו, אזי ימשך לתומצ"ו ויתענג בה, ויבין נאמנה הכתוב שאמר דוד המלך ע"ה טעמו וראו כי טוב הוי'.

ברם, צריך למידע טעמה דמילתא דזכר לצי"מ היא שורש לכל התורה, להגם שנמצא בשכל המצב והמדריגה, ואינו מרגיש שום לחלוחית דקדושה, כל יתירשל בעצמו לומר כבר אפסה תקוותי ואיני יכול להיות מראי פני המלך, לטעום מנועם צוף תומצ"ו, אלא יזכור זכר לצי"מ, דכשם בהיותם בבחינת חוקה שהיא למעלה מטעם ודעת, דאפילו כשאינו מרגיש נועם מתיקות ועריבות העבודה, מ"מ יכפה א"ע באמונה פשוטה ותמימה לקיימם, דברבות העצתים יזדכך מחומרתו ותתראפ נשמתו מתחלואיה ותתחיל להרגיש נועם ומתיקות בקיום המצוות מתוך השתוקקות וכיסופין לקוב"ה. **ובד"ז** יבואר דבר רש"י לפי שהשטן ואומ"ה וכו' השטן האומות רומזים על היציה"ר והמידות רעות הנמצאים אצל איש ישראל, הבאים להרפות ידיו מלקיים תומצ"ו, דהרי נתרחק כ"כ מקדושה יומה טעם יש בה, דהרי אינו מרגיש טעם ומתיקות העבודה. ולזה מסיים רש"י לפיכך כתב בה חוקה גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה. דראשית צריך למידע דכתיב ביה חוקה, דצריך לקיימם בבחינת חוקה, למעלה מטעם ודעת, ולהבא צריך להיזהר, דאין לך רשות להרהר אחריה, נטק בלשון ואין לך רשות דייקא ולא ואי אתה רשאי וכינ"ב, שידע דאין רשות אחרת חוץ מצד הקדושה, שלא יפול ברשת היציה"ר והעוה"ז, אלא רק בצד הקדושה, ועיי"כ ימשך לתורה ולמצוות ולקדושת שבי"ק. **ובד"ז** יבואר דא דכתיב זאת חקת התורה, דמכאיל ילפינן לכל התורה כולה שידעו לא להימשך לרשת היציה"ר, אלא יהיה אף ורק ברשות הקדושה, ואם ח"ו נכשל ונפל ברשת הסטיא אין כל יתירשל מנועם תומצ"ו, אלא יקיימם בחוקה ובקבלת עול בלי טעם ודעת, מתוך התבטלות להקב"ה, וה' הטוב ירחם עלינו ויאיר את עינינו שלא נחיה כעיוור הממשש באפילה, אלא נרגיש תענוג וחיות בעבודת השי"ת.

השי"ת יעזור שכלל ישראל יושעו מכל המרעין בישין, ונוכל לעבוד השי"ת עבודה תמה וגיאה, זאת חקת התורה, חוקה לישני דמונו, שיהיה לכלל ישראל פרנסה בהרחבה גדולה בכדי שנוכל לקיים תומצ"ו, ובקרוב נזכה לגאולה שלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים, בב"א. (שבי"ק פ"ר חקת תשי"פ לפ"ק)

אורו של רבינו הרה"ק רבי מאיר מדזיקוב זיע"א הפציע בשנת תקע"ט לאביו הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זיע"א בהרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זיע"א, ולאמו הרבנית מרת חיה ע"ה, בת הנגיד החסיד רבי יחיאל מיכל ז"ל, מראווע-רוסקא. כבר מילדותו נודע בשכלו החד והחריף, והעיד על עצמו שבהיותו כבן ט"ו שנים כבר ידע כל הש"ס בעל פה. רבינו קנה חכמו מאביו הק', ומדודו הרה"ק רבי אשר ישעי' מראפשיץ זיע"א, ומרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זיע"א. כתביו הקדושים נדפסו בספר 'אמרי נועם' המתוק מדבש ונופת צופים באמרו הנעימים והנחמדים. ויאסף אל עמיו ביום ח' תמוז שנת תרל"ז, ומנו"כ בדזיקוב.

פעם בעית הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זיע"א אצל הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא זיע"א, אמר לו הרה"ק מאפסא: טע לביתך, ויוולד לך בן ותקרא שמו מאיר, כי הוא יהיה מאיר עיני חכמים ומאיר לארץ ולדלים. **רה"ק רבי אליעזר צבי מקאמאראנא** זיע"א נסע פעם להסתופף בצל הרה"ק בעל הדברי חיים מצאנא זיע"א, הרה"ק רבי זויד מדינוב זיע"א, והרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זיע"א, טרם יצאתו לדרך ציווה עליו אביו הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאמאראנא זיע"א שבחזרו העירה יכנס אליו תיכף ומיד, ואכן יצא לדרך ונתבשם מהיכלות הקודש של הני צדיקים, ובחזרתו לקאמאראנא פנה לבקש את פני אביו כפי שנצטווה, לאחר שברכו זה את זה לשלום, ביקש ממנו אביו שיספר את אשר ראה במסעו, ויספר לו את אשר ראו עיניו, ופתח הבן פיו ואמר: אצל הרה"ק מצאנא ראיתי 'תורה ודולה במקום אחד, דבינוב ראיתי ראשית חכמה יראת ה', ובדזיקוב הבחנתי שהקטן מאיר יותר מהגדול' (היינו רבינו זוהר ומאיר יותר מאביו - בסוד קדושים מי יעמוד), וישב אתו אביו דשפיר חזי.

פעם נכנס רבינו בליל יום הכיפורים לבית המדרש וראה שהציבור יושב ובוכה, וכל אחד עסוק בעניניו, זה בתפילה וזה באמירת תהלים, נענה רבינו בלשון קדשו: יעצט ויינט עטץ, יעצט דארף מען זיין פרייליך, מען איז מקבל עול מלכות שמים, מארגין ב"י די בילקע זאל מען ווינען (כעת אתם בוכים עלכם להיות בשמחה, אנו מקבלים ע"ע עול מלכות שמים, מחר בעת האוכל עליכם לבכות). **רה"ק רבי לייביש מקרעניץ** זיע"א היה תלמיד של הרה"ק בעל הדברי חיים מצאנא זיע"א ולאחר השתלקות הרה"ק מצאנא נסע פעם להסתופף בצל רבינו, ודרכי העבודה של רבינו ושל הרה"ק מצאנא היו שונות זו מזו, בעוד שהרה"ק מצאנא היתה עבודתו בהתלהבות גדולה, ואילו רבינו הסתיי עבודתו כלפי חוץ, ובפנים בערו רגשותיו כלפידים בוערים לעבודת השי"ת, וזה הפריע מעט לאותו חסיד, כשחש באת רבינו פנה אליו ואמר: כתיב (מלכים ב, טו) והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה', שעבודת ה' דומה היא לינגון, וכשחש שאין אדם מרגיש את טעם הערב של הישעו עד שישיעו אותו כמה וכמה פעמים, כן אין מרגישים הטעם אצל הצדיק בנסיעה הראשונה, וסוף הטעם לבא.

פעם חלה הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זיע"א וביקש שיזכירוהו אצל רבו הרה"ק רבי ישכר בער מאדושיץ זיע"א, ורבינו כתב את הקוויטל, ושלה שליו מיוחד אל הרה"ק, כשהגישו את הקוויטל לפני הרה"ק מראדושיץ לקרותה, הפליא מאד את הכותב, ואמר שהאותיות מאירות לו, אף שהוא צעיר לימים, כמו החולה בעל הפתקא עצמו, ושאל את השליח אח"כ מי הוא הכותב, והשיבו שבנו של הרה"ק מדזיקוב כתבו, ואמר א"כ ניחא הוא.

רבינו הביא בספרו הק' (פרשת פינחס) רמז למה שנשמעה פרשת מועדים ורגלים לסמיכת הישוע על ידי משה, הוא לפי אמרם ז"ל (סוטה כו, ה) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. כי העבודת בתורה ותפילה בימות החול יכול כל אחד לבנות לעשות, אבל הארת טעם שבת ורגל אי אפשר רק באסיפת ידידים וראי ה' אצל הצדיק וראש הדור, לזאת באם לא היה נתמנה ראש ורבי לכל דור דור לא היה אפשר ליתן ולצוות כלל על מועדים ורגלים, רק לאחר תפלת משה שלא תהיה עתה כעאן אשר אין להם רועה, ותפלתו היתה עד סוף כל הדורות, ע"כ נאמר אח"כ בפרשת רגלים, לנסוע להצדיקים וירגישו טעם רגלים.

פעם חלה הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זיע"א וביקש שיזכירוהו אצל רבו הרה"ק רבי ישכר בער מאדושיץ זיע"א, ורבינו כתב את הקוויטל, ושלה שליו מיוחד אל הרה"ק, כשהגישו את הקוויטל לפני הרה"ק מראדושיץ לקרותה, הפליא מאד את הכותב, ואמר שהאותיות מאירות לו, אף שהוא צעיר לימים, כמו החולה בעל הפתקא עצמו, ושאל את השליח אח"כ מי הוא הכותב, והשיבו שבנו של הרה"ק מדזיקוב כתבו, ואמר א"כ ניחא הוא.

רבינו הביא בספרו הק' (פרשת פינחס) רמז למה שנשמעה פרשת מועדים ורגלים לסמיכת הישוע על ידי משה, הוא לפי אמרם ז"ל (סוטה כו, ה) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. כי העבודת בתורה ותפילה בימות החול יכול כל אחד לבנות לעשות, אבל הארת טעם שבת ורגל אי אפשר רק באסיפת ידידים וראי ה' אצל הצדיק וראש הדור, לזאת באם לא היה נתמנה ראש ורבי לכל דור דור לא היה אפשר ליתן ולצוות כלל על מועדים ורגלים, רק לאחר תפלת משה שלא תהיה עתה כעאן אשר אין להם רועה, ותפלתו היתה עד סוף כל הדורות, ע"כ נאמר אח"כ בפרשת רגלים, לנסוע להצדיקים וירגישו טעם רגלים.

פעם חלה הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זיע"א וביקש שיזכירוהו אצל רבו הרה"ק רבי ישכר בער מאדושיץ זיע"א, ורבינו כתב את הקוויטל, ושלה שליו מיוחד אל הרה"ק, כשהגישו את הקוויטל לפני הרה"ק מראדושיץ לקרותה, הפליא מאד את הכותב, ואמר שהאותיות מאירות לו, אף שהוא צעיר לימים, כמו החולה בעל הפתקא עצמו, ושאל את השליח אח"כ מי הוא הכותב, והשיבו שבנו של הרה"ק מדזיקוב כתבו, ואמר א"כ ניחא הוא.

רבינו הביא בספרו הק' (פרשת פינחס) רמז למה שנשמעה פרשת מועדים ורגלים לסמיכת הישוע על ידי משה, הוא לפי אמרם ז"ל (סוטה כו, ה) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. כי העבודת בתורה ותפילה בימות החול יכול כל אחד לבנות לעשות, אבל הארת טעם שבת ורגל אי אפשר רק באסיפת ידידים וראי ה' אצל הצדיק וראש הדור, לזאת באם לא היה נתמנה ראש ורבי לכל דור דור לא היה אפשר ליתן ולצוות כלל על מועדים ורגלים, רק לאחר תפלת משה שלא תהיה עתה כעאן אשר אין להם רועה, ותפלתו היתה עד סוף כל הדורות, ע"כ נאמר אח"כ בפרשת רגלים, לנסוע להצדיקים וירגישו טעם רגלים.

רבינו הביא בספרו הק' (פרשת פינחס) רמז למה שנשמעה פרשת מועדים ורגלים לסמיכת הישוע על ידי משה, הוא לפי אמרם ז"ל (סוטה כו, ה) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. כי העבודת בתורה ותפילה בימות החול יכול כל אחד לבנות לעשות, אבל הארת טעם שבת ורגל אי אפשר רק באסיפת ידידים וראי ה' אצל הצדיק וראש הדור, לזאת באם לא היה נתמנה ראש ורבי לכל דור דור לא היה אפשר ליתן ולצוות כלל על מועדים ורגלים, רק לאחר תפלת משה שלא תהיה עתה כעאן אשר אין להם רועה, ותפלתו היתה עד סוף כל הדורות, ע"כ נאמר אח"כ בפרשת רגלים, לנסוע להצדיקים וירגישו טעם רגלים.

רבינו הביא בספרו הק' (פרשת פינחס) רמז למה שנשמעה פרשת מועדים ורגלים לסמיכת הישוע על ידי משה, הוא לפי אמרם ז"ל (סוטה כו, ה) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. כי העבודת בתורה ותפילה בימות החול יכול כל אחד לבנות לעשות, אבל הארת טעם שבת ורגל אי אפשר רק באסיפת ידידים וראי ה' אצל הצדיק וראש הדור, לזאת באם לא היה נתמנה ראש ורבי לכל דור דור לא היה אפשר ליתן ולצוות כלל על מועדים ורגלים, רק לאחר תפלת משה שלא תהיה עתה כעאן אשר אין להם רועה, ותפלתו היתה עד סוף כל הדורות, ע"כ נאמר אח"כ בפרשת רגלים, לנסוע להצדיקים וירגישו טעם רגלים.

רבינו הביא בספרו הק' (פרשת פינחס) רמז למה שנשמעה פרשת מועדים ורגלים לסמיכת הישוע על ידי משה, הוא לפי אמרם ז"ל (סוטה כו, ה) חייב אדם להקביל פני רבו ברגל. כי העבודת בתורה ותפילה בימות החול יכול כל אחד לבנות לעשות, אבל הארת טעם שבת ורגל אי אפשר רק באסיפת ידידים וראי ה' אצל הצדיק וראש הדור, לזאת באם לא היה נתמנה ראש ורבי לכל דור דור לא היה אפשר ליתן ולצוות כלל על מועדים ורגלים, רק לאחר תפלת משה שלא תהיה עתה כעאן אשר אין להם רועה, ותפלתו היתה עד סוף כל הדורות, ע"כ נאמר אח"כ בפרשת רגלים, לנסוע להצדיקים וירגישו טעם רגלים.